

3x3 Gāzērā avīze #2

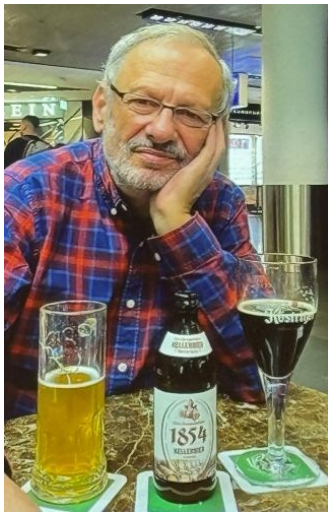
2025.g. 9. augustā

Palīdzati labi ļauži
Man dziesmiņu izdziedāt.

Ne es viena locītāja
Ne balsiņa vilcējiņ'.

Kas katram latvietim jāzin par alu

Trešdienas vakarā **Viesturs Zariņš** iepiecināja tos, kuriem vismaz 21 gads, ar alu degustāciju (*tasting*) un informāciju. Viņš ir izgājis trīs līmeņa alus kursus un ir sertificēts alus someljē.

Latvieši ir pamatā alus dzērāji, jo Latvija ir Ziemeļeiropas valsts, kur dabīgi neaug vīnogas, un latvieši bija zemnieki, kuri nevarēja atļauties dārgus vīnus, konjakus, liķierus, utt. Tautas dziesmās reti parādās dārgākie dzērieni, bet par alu dainu netrūkst. Vakara gaitā vairākas no tām uzdziedājām.

Alum vajag ūdeni, iesalu (no graudiem, parasti miežiem), apīņus, raugu. Viesturs skaidroja ko katrs dod, kā alu gatavo, kā atšķiras eils (ale) no lāgera. Kāpēc alu vajag dzert no glāzes nevis pudeles vai kannas. Kā alus skar mūsu iemaņas ar savu izskatu, aromātiku un garšu. Vesela māksla ir sakombinēt ēdienu ar pareizo alu, kaut gaišos alus var pielīdzināt baltiem vīniem, kas dzerami ar vieglāku ēdienu, un tumšie vairāk ar smagākiem ēdieniem, piem. cūkas cepeti. Saules gaisma, gaiss

un temperatūra var iespaidot alus garšu.

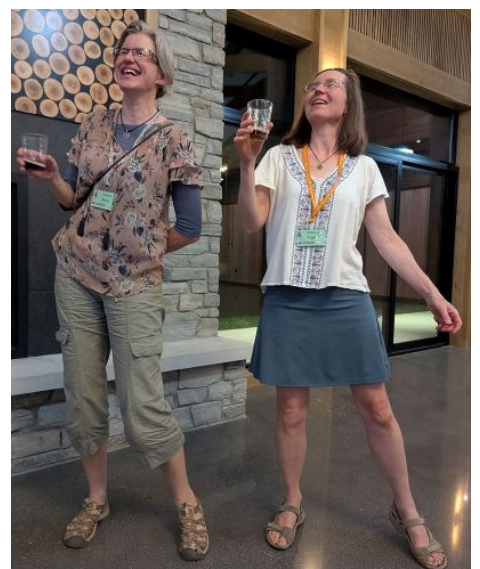
Viesturs bija sagādājis piecus alus un vienu bezalkoholisko alu nogaršošanai.

Vispirms salīdzinājām divus pilsnerus—Pilsner Urquell no Čehijas un Raderberger Pilsner no Vācijas, Tad salīdzinājām vācu Kostritzer un vietējo Kalamazū Bell's Amber Ale. Kā

pēdējo Viesturs deva salīdzināt vācu Ayinger stipro bukalu un bezalkoholisko Athletic Brewing "Hazy IPA."

Pēc vairākiem aliņiem un ar nedēļas vidus nogurumu, visi saldi gulēja.

Vainagošanās

Nezinājām ko īsti sagaidīt šajā vakara programmā, bet ja Linda Treija to vada, būs labi. "Vainagošanās" pat nav īsts vārds, bet tā Latvijas Nacionālais vēstures muzejs bija nosaucis savu izstādi 2023. gadā ar apakšvirsrakstu: "Arheoloģiskie, etnogrāfiskie un laikmetīgie vainagi Latvijas kultūrā". Linda bija izstādi apmeklējusi Dziesmu svētku laikā un tā atstājusi tik labu iespaidu, ka bija ar mums jādalās. Linda apgalvoja, ka nav eksperte šinī laukā, bet tas, ka viņa Latvijā strādāja ar arheologiem un zīmēja atrastos kapos priekšmetus, deva viņai īpašu ieskatu kā pētnieki darbojas.

Izstādē bijis labs līdzsvars starp arheologu izraktiem vainagiem un to atdarinājumiem, etnogrāfiskiem vainagiem, kas savākti no visas Latvijas un Mākslas Akadēmijas studentu vainagu interpretācijām.

Arheologi atrod, ka kapos parasti viss ir sakritis un sadrupis. Viņi cenšas iedomāties kāds bija vainags, bet viņiem ir tikai kaudzīte ar metāla spirālītēm un tad jāizgudro kā tās bija savienotas vainagā. Jo vairāk atrasti kapi, jo teorijas par vainagiem tālāk attīstas. Izšūtie vainagi ar pērlītēm uz drēbes vēl vairāk satrūdējuši. Linda rādīja izraktus spirāļu un sloksnes vainagus un stāstīja kā tie tiek restaurēti un no tiem izgatavo reprodukcijas jeb atdarinājumus.

Etnogrāfiskie vainagi ir tādi, kas atrasti pie indivīdiem. Etnogrāfiskās kolekcijas pamats ir no 19. gs. beigām, kad Rīgas Latviešu Biedrība sāka krāt sieviešu galvas segas etnogrāfiskai izstādei. Vainagi

klasificēti: metāla vainagi, vizuālu vainagi no Kurzemes, un visizplatītākie zīļu vainagi. Neparasti bija mākslīgo ziedu vainagi, kas saglabājušies no 19. gs. pirmās puses. Sievietes savus vainagus esot vēl tālāk izrotājušas ar puķēm, puķu vainagiem, bantēm un pušķiem. Linda arī pieminēja kā muzejs etnogrāfiskos vainagus cenšas saglabāt. Linda pieskārsies arī vainaga nozīmei, kas ir mainījusies un ka mēs šodien uzliekam tam lielāku simbolisku nozīmi ne kā senāk.

Vēstures muzejs uzaicināja Latvijas Mākslas akadēmijas studentus iesniegt laikmetīgus vainagus kam saikne ar vēsturi. Te parādījās ļoti interesantas vainagu interpretācijas. Viena 3x3 dalībiece atzinās, ka bijusi uz izstādi, bet viņai neesot interesējuši modernie vainagi; tagad viņa tajos ieskatījās un atrada, ka tie esot saistoši citā veidā.

Paldies, Linda, ka mums šo visu parādīji!

„Nevīstošas puķes” - no plastikas pudelēm.

„Ej dillēs” - pusaudži zinās kas tas ir.

Vainagu attēli no Latvijas Nacionālā vēstures muzeja izstādes kataloga 2023.

Filcēšana

Filcēšana ir auduma veidošanas process no vilnas vai citām šķiedrām, tās savijot un sapinot, bieži izmantojot karstumu, mitrumu un maisīšanu vai atkārtotu durstīšanu ar dzeloņadatām. Ir divi

galvenie veidi: mitrā filcēšana, kurā izmanto ūdeni un ziepes, un adatu filcēšana (pazīstama arī kā sausā filcēšana), kurā izmanto dzeloņadatas. Adatu filcēšana ir populārs amats skulptūras un dekoratīvu priekšmetu veidošanai. (Mākslīgā intelekta apraksts.)

Inga Zariņa jau 17 gadus ir nodarbojusies ar filcēšanu un to ir vairākkārt pasniegusi Katskiļu 3x3 nometnē, bet šogad pirmo reizi ieradusies pie mums Gaŗezerā. Es piestāju filcēšanā Katskiļos, bet īsti neizpratu ko viņi tur dara. Šoreiz pati izmēģināju. Filcēšana izmanto vilnas dabisko nevienādību, lai to saveltu filcī. Var pievienot augu šķiedras, bet tās nevar

lietot vienas pašas, jo tām nav vajadzīgās nevienādības, un tās nesaveļas pašas no sevis.

Pirmā tehnika, ko Inga mums mācīja bija mitrā filcēšana, ar kuru, lai izgatavotu bļodu, pamatā ņēmām plakanu plastikas apli. Tam pa kārtām likām viegli atšķetinātu vilnu, katru kārtu apslapinot ar ziepjainu ūdeni un to noplacinot ar rulli, pirms likām nākamo kārtu pretējā virzienā. Vilnas kārtas likām abās apļa pusēs, pārlokot maliņas. Tā salikām piecas kārtas, un tad pa virsu varēja laist vēl kādu citas krāsas kārtu bļodas ārpusē. Lai vilna labāk saveltos, tā bija vairākkārtīgi jārullē. Tad izgriezām caurumu vidū, izņemām plastikas apli, un bļodas forma bija jau redzama. Lai vilna vēl saveltos, to var likt veļas žāvētājā vai mētāt līdz tā saraujas un tad atstāt to žāvēties. To vēlāk var izdekorēt, tālāk pievienojot citu vilnu ar adatām.

Filcēšanas adatām ir atkarpes galējā puscollā, kas tad saveļ vilnu kopā. Ievirzē izveidoja pāris ainavas, durstot krāsainas vilnas gabalus jau uz gatava filča pamata. Citi izmēģināja roku, veidojot telpisku objektu, piem. sēni. Pusreizpus meitenes darināja krelles no filca.

Keramika

Ievirzi jau ilgus gadus ir vadījis **Uldis Stepe**, un viena no viņa skolniecēm 2017. g. bija **Indra Zimele**. Viņa pati

turpināja mācīties keramiku Čikāgā un tagad jau vairākus gadus nāk Uldim palīgā. Abi lūdz, lai saucam viņu ievirzi "keramiku", jo podniecība apraksta tikai daļu no tā, ko var darīt ar māliem te nometnē.

Ar māliem mīcīties patīk visos vecumos—visjaunākiem, gan gados pieredzējušākiem.

Veidotas vāzes, bļodas, šķīvji, grozi, karošu balsti (zivs formā), gliemeži, krekeru šķīvīši, u.c. lietas. Pie virpas cītīgākie un droširdīgākie bija Matt, Ilga, Sanjin un Māra. Iespējams, ka Matt tagad būs pielipusi keramikas mānija.

Izveidotos priekšmetus ceturtdien salika ceplī, lai tos izdedzinātu līdz biskvīta stadijai. Šogad visas nobeigs Raku tehnikā, kas apzīmējams kā "laimīgais negadījums," jo bieži, dedzināmie priekšmeti var ieplīst vai sasprāgt. Piektdien biskvītus ielika citā ceplī un tos vilka ārā karstus, apbēra ar cukuru, zirga matiem vai spalvām, dažus ar metālisku glazūru. Citus biskvītus iemērca obvarā. Obvara ir šķidra

putra no piena, miltiem, cukura un rauga, kas dod nevienādu tumšu rūsas krāsu. No obvaras tos grūda aukstā ūdenī. Pētnieki ir konstatējuši, ka vissenākie ar šo metodi darinātie paraugi atrasti Latvijā. Metodi sauc arī par Baltijas Raku. Latvieši ticējuši, ka acīņas keramikas traukos atraida ļaunos garus, lai ēdamais ilgāk turētos. Visus traukus nobeidza ar bišu vasku un augļu eļļu, lai trauki būtu daudz maz ūdensdroši.

Kūpināšana

Lauris Rožkalns

jau vairākus
gadus 3x3
nometnei vilina ar
kūpinājumu
smaržām un
garšām. Viņš
rāda karsto
kūpināšanas

metodi jo ir vasara. Aukstā kūpināšanas metode derot tikai kad temperatūra ir zem 60 grādiem.

Ir neticami ko visu Lauris nav kūpinājis! Pirmais ēdiens, kas nāk prātā, kad min kūpināšanu, ir gaļas, un daļēbnieki kūpināja cūkas gaļu (*pork jerky*), vērsa mēli, salami desu un sāltu liellopa gaļu (*corned beef*). Ļoti populāri ir kūpinātie sieru un tos ievirze kūpināja dažnedažādus, ieskaitot trīs dažādus krējumsierus. Neparastāki, ka kūpināja arī olas, tunci, olīves, sāli, piparus, papriku, *Rice Chex*, firziķus un *Twizzler* konfektes.

Kūpināšanā piedāvājas dažš labs, kurš nepiedalījās ievirzē, tikai lai kaut ko neparastu un gardu pabaudītu.

Latviskā virtuve

Ķiploku grauzdiņi (recepte)

Nomizo kārtīgu devu ķiploku.

Sagatavo rupjmaizi: sagriez katru šķēli trīs gabalos. Ja vēlas kraukšķīgākus, var maizi sagriezt mazākos gabaliņos.

Uzkarsē pannā eļļu (tā pavairāk). Maizīti apcep no visām pusēm, vai, ja ir slinkums, tad tikai no abām. Tā apcep, lai ir brūni un kraukšķīgi. Var arī piebērt mazliet sāls. Pēc acu mēra un pēc garšas.

Kad maizītes izceptas, tad ir divas metodes, kā dabūt to ķiploku virsū. Metode #1: katru grauzdiņu aprīvē ar ķiploka daiviņu.

Metode #2: Saspiež ķiplokus ar ķiploku spiedi. Saber sagraudzēto maizīti un saspiesto ķiploku *zip-lock* maisiņā. Tad kārtīgi no visām pusēm sakrata. Šai metodei būs vairāk ķiploku gabaliņi. Varētu būt ķiplokainākas.

Lai labi garšo!

Acis darba izbijās, rokas darba nebijās; Rokas darba nebijās, zinājās padarot.

Šogad latviskajās virtuves iemaņās un padomos dalījās septiņas darbīgas saimnieces. Izdarīgo saimnieču **Olgas Baltmanes, Elgas Pones, un Guntas Herron** vadībā mēs gatavojām biešu auksto zupu, mazašālītus gurķītšus, medus kūku, ūdens klinģerus, speķa pīrāgus, maizes zupu un ķiploku grauzdiņus. Viss sagatavotais ātri vien pazuda, vai bija jaslēpj, lai paliek ugunskuram un izstādei. Tātad varam secināt, ka viss bija labi izdevies!

Egija Džonsone

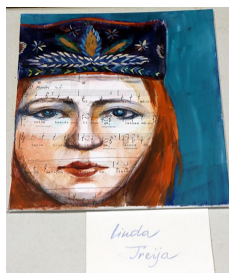

Māksla visiem

Visiem par lielu prieku 3x3 nometnē šovasar ir atgriezušies **Linda Treija**, ilggadīgā mākslas skolotāja Gaŗezerā bērnu nometnēs un 3x3.

Viņa Avotos bija iekārtojusi vietīņu, kur dalībnieki varēja nolīst un izmēģināt roku ar dažādām mākslas tehnikām – akrilu, akvareļiem, grafiskiem rīkiem. Lindas mākslas būdiņu pie ēdamzāles ar visu inventāru aizrāva vējš lielā vētrā pirms dažiem gadiem, tāvad šoreiz nometņotāji gleznoja neliela izmēra darbus. Daži gatavoja kartiņas, citi gleznoja, citi zīmēja. Viss notika radošā gaisotnē ar klusu mūziku fonā, pa logiem visapkārt mežs. Un vienmēr eksperts pieejams, kas var ieteikt, parādīt, pamācīt kādu tehniku. Daži tur pavadīja daudz stundu, citi, kā redaktore, tikai pieskrēja uz brīdi paspēlēties ar krāsām un formām.

Rokdarbi

Ilggadīgā
Dižadata **Zinta**
Enzeliņa atkal
vadīja čaklās
rokdarbnieces.
Viņa priecājās
par laimi nelaimē
– kad nevarēja

ierasties sarunātā palīdzē, tad Ieva Ragaine, viena no dalībniecēm, nāca palīgā ar prievītēm, ko pati labi prātā. Viņa solījās nākt atkal nākamgad un sākt mācīties tās rokdarbu tehnikas ko viņa neprot. Mēs jau dialogu apļos runājām, ka ja audzina nākamie vadītāji un prieks redzēt, ka ir kādiem interese.

Rokdarbos var nākt un strādāt pie pašu projektiem, ja vēlas. Viena jau piecus gadus gatavo sev tautisku kreklu un ļoti cer, ka šogad to nobeigs. Cita šuva kreklu ar šujmašīnu. Vairākas dalībnieces strādāja pie baltajiem darbiem, kas ar laiku varētu būt kāda krekla daļa. Divas māšas adīja cimdus dubultadījumā. Citi auda prievītes, viena ar celiem, cita adīja zeķes.

Rotkalšana

Rotkalšanas darbnīca ir čaklo rotkaļu rūķu mājvieta dziļi meža ielokā. Tā čum un mudž no rosības—tajā darbojas gan nesen pievienojušies rūķi,

gan jau rūdīti meistari ar bagātīgu pieredzi rotkalšanā.

Visrūdītākā no visiem ir **Lilita Spure**—ar asu prātu, dedzīgu aci un intuīciju, kas sen jau pāraugusi redzes trūkumu. Viņas pārziņā ir viss: drošības noteikumu ievērošana, materiālu sadale un izmantošana, darba rīku pareiza lietošana. Ar laipnu vārdu vai stingru skatienu viņa pārliecinās, ka viss notiek kā pa dziedziņu.

Viņai līdzās čakli strādā **Astrīde Otto**—pieredzējusi meistare ar prasmīgām rokām un vērīgu aci. Viņas vadībā jaunākie rūķi veido savus pirmos bronzas gredzenus, līdz pāriet jau pie cēlākā—sudraba.

Pēteris Avens, rotkaļu palīgs, ir neaizvietojams kad nepieciešama dzelžaina loģika un pragmatiska pieeja. Viņa padoms—ja septiņas reizes dari un vēl joprojām nesanāk—laiks pārskatīt rīcības plānu, izstrādāt jaunu metodi, un, lūk—lietas sāk kustēties!

Savukārt visjaunākais rotkaļu palīgs **Markuss Delvers** palīdz uzturēt rāmu, draudzīgu garu darbnīcas atmosfērā. Viņš dāsni dalās gan ar savām

plašajām vēstures zināšanām, gan ar atjautīgu humoru.

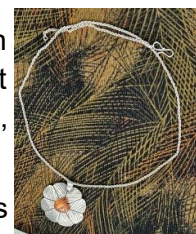
Un visbeidzot—visiem rūķiem no attāluma palīdz Virsvadis Andris, kuru nelāgs bacilis piespiedis palikt mājās. Taču tas viņu neattur no līdzdalības: ar padomu, mācību materiāliem, grāmatām un darba rīkiem viņš turpina būt uzticams atbalsts visai rūķu saimei.

Rotkaļi čakli darbojas, darīnot rotas gan pēc arheoloģiskiem paraugiem, gan etnogrāfiskiem motīviem, gan arī modernā stilā. Darbnīcas gaisotne ir radoša un spraiga—brīžiem pārņem bezcerība, brīžiem uzplaukst gandarījuma prieks.

Uz tikšanos
nākamgad!

Dace Saule

Stiklu apdare

**Laima
Rožkalne**
stiepa 3x3
smagos
stiklus no

vecās stiklu darbnīcas uz Ozoliem, jo Garezers taisās veco, omulīgo, bet ne tik stabīlo būdiņu jaukt nost. Garezera bērnu programmās nav bijušas stikla apmācības vairākus gadus, tā Laima arī tos stiklus centīsies izglābt.

Šogad vairums dalībnieku strādāja ar vitrāžu – stikla gabaliņus tīšām lauza vai grieza, lai no tiem izveidotu musturus un bildes. Kad iecerētais plāns bija īstenots, tad nogludināja malas, aptina katru stikla gabaliņu ar kaparu, tad gabalus salodēja kopā un lodēja ap visu gabalu. Sudraba lodējumu var pārkrāsot kapara vai citā krāsā. Stikla gabals tad jānomazgā ar ziepēm un birstīti.

Daži taisīja logos karināmus stiklus, citi tādus, ko var likt uz plaukta. Citi līmēja stikla gabalus uz stikla četrstūriem, kurus varēs apgaismot ar mazām lampiņām iekšpusē. Daži gatavoja mozaīkas—atkal no stikla gabaliem, bet šoreiz ar cementa javu pa starpu.

Ugunskurs

Ugunskuru vadīja **Jānis Paulis Skujiņš**.

Vakaru iesāka mūsu jaunākie dalībnieki ar "Ir jau visi nometnieki" rotaļu.

Stikla apdares ievirze lietoja mākslīgo intelektu (*Perplexity AI*), lai mēģinātu aprakstīt ievirzi, bet pirmie mēģinājumi nebija tādi kā viņi gribēja. Ar ceturto viņi bija apmierināti:

„Šovasar aicinu Tevi ienirt īstā radošā piedzīvojumā un atklāt pasakaino stikla pasauli! Iedomājies – Tu, krāsu karalis vai karaliene, izstrādā savu unikālo vitrāžu – sākumā uz baltas lapas uzbur sapņa zīmējumu, tad izvēlies varavīksnes krāsas stikla gabaliņus un ar roku spēcību tos pārvērt mirdzošās formās. Gabaliņš pa gabaliņam, saliekot kopā kā maģisku puzzle, Tu radīsi gaismu ķerošu mākslas darbu, kurš saulē uzplauks kā dzīvs un kļūs par vasaras stāsta centrālo spēlētāju.”

Filcēšana radīja kā viņi gatavo filcētus darbus. Lielākā pateicība esot jāizsaka Ikijam, kas noziedoja savu suņa spalvu filcēšanas projektam.

Pusreizpus pusaudžu grupa bija sakrāvusi ugunskuru un to arī aizdedzināja. Tas dega ar milzīgām liesmām līdz norima.

Kūpināšanas ievirzē arī piedalījās pusaudži un daži pieaugušie. Pie ugunskura viņi mums uzskaitīja ko bija kūpinājuši. Laikam ļoti daudz siera.

Ukuleles spēlētāji nospēlēja "Nu ar Dievu Vidzemīte" un "Āvu, āvu baltas

kājas", kas labi skan atsevišķi, bet arī labi skan kopā. Publika viņiem pievienojās, dziedot vārdus šīm dziesmām.

Zolītes spēlētājiem bija vairāki joki par zolīti.

Latviskās virtuves dalībnieki izdalīja pīrāgus un ķiploka grauzdiņus.

Rotkaļi lustīgi iztēloja "Seši mazi bundzenieki."

Larisa Kaļiņa mums ir pietrūkusi pēdējos gados Gaŗezera 3x3. Viņas novadītie saucieni vienmēr uzjautrina.

Pusreizpus pusaudžu grupa bija iemācījušies šajā nedēļā kā lietot darba rīkus, bet tad iemācījās arī lamu vārdus: Ej bekot, maita, ej dillēs, atšujies, velns parāvis, man pie vienas vietas, kā ute lien virsū, pie kājas, iepūt man, aizrijies, knīpstanga, ak tu ļurba, pūt pīlītes, ej lapās, bezkaunis, nolādēts, ej ieskrienies, zoss tāda, ak tu kaza, cūka, sūda muša, ej uz podu, sūdvaboles.

Uz ugunskuru no **vēstures** bija ieradušies ceļotāji no vairāk nekā 100 gadiem atpakaļ: Kuŗa "Latvia" kapteinis Aleksejs Petrovs, kas bieŗi brauca no Liepājas uz Ņujorku. Selma un Fredis Grundmaņi, sociālisti, kas piedalījās 1905.g. revolūcijā, kam bija jābēg. Hans Reban, puslatvieŗu luterāņu mācītājs devās uz Bostonu un apciemoja latvieŗu kolonijas pilsētās un laukos ASV un Kanādā. Leopolds Šalme devās uz Jukonas zelta laukiem, bet netika tālāk par Manitobas provinci. Lizete un Ģederts Krūmiņi bija jau krietni gados; viņiem dēls jau bija ieceļojis lauku kolonijā Kanādā. Tie sekoja viņam. Un vēl Fricis, kuŗa matrozis.

Rīta **vingrotāji** rādīja kā viņi vingro un deva iespēju mums visiem izstaipīties.

Rokdarbnieces iedvesmojās no dialoga apliem un iedomājās kādas viņas būs 2050. g., vai kad svinēsim 3x3 nometnei simtgadi. Liekas, ka viņām vēl būs nepabeigti rokdarbi. Kad kāds prasīja kāpēc nepabeidza starp nometnēm, tām bija visādi aizbildinājumi.

Nikšanas grupa atrada, ka mūsu dalībnieku vārdi sastopami tautas dziesmās. Tekstā "Galdiņam ir četri stūri," ugunskurā bija Saule, Laima un veselas septiņas Māras.

Mazie mūs vēlreiz iepreicināja ar "10 pirkstiņiem."

Keramiķi rādīja kā tie meklē mālus un gatavo podus un citas lietas, bet jāuzmanās, lai neiemīcītu gaisa burbuļus mālos, jo tad pods var pārsprāgt.

Pa vidu, protams, dziedājām dziesmas; jaunākā paaudze novadīja "Ai sunīši neregāti" un "Ķēvīt manu svīlpastīti." Beidzām ar "Ugunskurs spīd meŗmalā."

Uztraukums 3x3 nometnē! (šķēršļu gājiens)

Daži mūsu 3x3 dalībnieki—Vizma, Jūlēns, Tālis un Lindžu Māra bija krietni saslimuši. Izrādās, ka viņi bija peldējušies mūsu ezerā un neesot

noskalojušies pēc tam! Slimnieki, kuri jau labi zināja, ka šovasar aļģu

dēļ var saslimt ja nenoskalojās pēc peldēšanas diemžēl nebija sekojuši šiem svarīgajiem noteikumiem. Slimības parādības Vizmai, Jūlēnam, Tālim un Mārai bija patiešām nepatīkamas, savādas un reti sastopamas. Patiesību sakot, tās nekad nav redzētas ārpus šiem nelaimīgajiem slimniekiem. Parādības bija pilnīga nespēja dancot, dziedāt un runāt. Dejošana pavisam neveikla, dziedāšana galīgi nepareizos toņos un runājot, vārdi kļuva nesaprotami. Baigā jezga!

Varat viegli saprast: ja slimniekus nevarētu izārstēt, tiem piedalīties pārējā 3x3 nedēļā būtu grūti un nepatīkami gan viņiem, gan visiem citiem, jo vadības loks nebūtu vairs tik stiprs un nīkšanā ietu raibi.

Lai viņiem palīdzētu—vairākiem varonīgiem 3x3 dalībniekiem bija uzdots svarīgais

uzdevums: atrast visas vajadzīgās zāles, lai visus izārstētu. Šīs svarīgās zāles varēja dabūt

tikai no Uguns un Vēja Tēviem, un Zemes, Ūdens un Laimes mātem.

3x3 dalībniekiem bija jāapciemo dievības, lai lūgtu no viņiem burciņas ar vajadzīgajām krāsainām zālēm.

Kā jau citur dzīvē, nekās nenāk par velti: 3x3 varoniem bija lūgts palīdzēt dievībām ar dažādām vajadzībām: Uguns tēvam bija jāpalīdz iekurt ugunkuru, Vēja tēvam taisīt un lidināt

lidmašīnas, Ūdens mātei pārnest ūdeni ar caurumainiem traukiem, Zemes mātei palīdzēt uztaisīt darba rīkus, lai varētu zemē atrast

vajadzīgās zāles, un Laimes mātei palīdzēt pareģot nākotni, lejot laimes ar vasku un tās labi apskatīt un nolasīt.

Vajadzīgās zāles bija savāktas un nodotas Lindžu Madarai, kura bija sarīkojusi šo svarīgo misiju. Šīs zāles tad samaisīja kopā lielā spainī un uzgāza slimniekiem uz galvas. To darot, slimnieki ne tikai bija izārstēti, bet arī noskaloti!

Madaras, Vizmas, Tāļa, Māras un Jūlēna vārdā (un visas nometnes vārdā) vēlāties pateikties varonīgiem 3x3 dalībniekiem, kuri izglāba mūsu slimos 3x3 dalībniekus un vienu no vērtīgajām nometnes vadītājām.

Pateicamies arī Vēja un Uguns tēviem, Ūdens, Zemes un Laimes mātēm un Madarai, bez kuras misija nebūtu izpildīta.

Larisa Kaļiņa

Mazlācīši, pusreizpus un viņu audzinātāji

Visiem bija iespēja pēcpusdienās peldēties siltajā Gaŗezera ezerā. Viņus pieskatīja **Ilga Rūtiņa un Rasa Zeltiņa**. **Māra Knoch**a bija dzīvības sardzē.

Mazlācīši, beigās, sanāca četri un tos no rīta uzraudzīja **Indra Halvorsone**. Diemžēl

Silvija Birmane nevarēja tikt, bet ceram viņu redzēt kā bērnu skolotāju palīdzi nākamajā gadā.

Pagājušā gadā Guntis Zvilna vadīja orientēšanās nodarbības 3x3 un, pārbraucot mājās Latvijā, viņa sieva Laima tūlīt zvanījusi **Valteram Siliņam** un aicinājusi vadīt orientēšanos šogad. Viņš piekritis un ir labi kvalificēts to darīt, jo ir orientēšanās skolotājs Rīgas bērnu un jauniešu centrā "Auseklis." Viņš arī rīko orientēšanās sacensības mežos ap Rīgu; tas esot populārs sports Latvijā.

Šogad 3x3 viņš apmācīja jaunāko pusreizpus grupu orientēšanā. Pirmā dienā bija teorētiska apmācība par karšu zīmēm, kā atpazīt maiņas meža audzē orientēšanās

kartēs. Nākamajā dienā viņiem bija orientēšanās distancē, kur bija pēc kartes jāapmeklē zināmi kontrolpunkti. Tā jaunieši apgūst karšu lasīšanu, salīdzinot ko viņi redz kartē ar to kas ir dabā. Citu dienu bija zig-zag spēle, kur pārredzamā laukumā atrodas 16 punkti, kuri jāapmeklē zināmā secībā. Viens no pieaugušajiem dalībniekiem esot aizrāvies ar šo spēli. Visiem dalībniekiem bija pieejama foto

orientēšanās, kur attēli no foto kolāžas bija jāsavieno ar zināmiem punktiem kartē. Cik Valteram zināms, neviens vēl nav visus atradis.

Ieva Ragaine novadīja mākslas un rokdarbu nodarbības. **Kaija Halvorsone** palīdzēja. Šī grupa arī iegriezās pie vairākām praktiskajām ievirzēm.

Pusaudžu pusreizpus grupu vadīja **Kaspars Kalnītis** ar **Jāni Pauli Skujiņu**. Viņi mācījās droši apieties ar visādiem darba rīkiem—āmuriem, cirvjiem, zāģiem, urbjiem, skrūvgriežiem, utt. Viņi gatavoja putnu būrus, sakrāva ugunscurus un iemācījās siet dzīvē noderīgus mezglus. Viņi piedalījās citās ievirzēs, piemēram kūpināšanā, rotkalšanā, u.c.

Dziedāšana notika daudz un dažādos laikos un vietās, bet oficiāli dienas kārtībā tā bija ierakstīta pirms vakariņām pie Sēnītēm. Kurš katrs varēja piedalīties tautas balss dziedāšanā, ko vadīja **Māra Vārpa, Māra Linde un Zinta Pone**.

Māra Linde ir apbraukājusi vairākas Amerikas pilsētas, mācot spēlēt **kokli**. Arī šajā nometnē bija vairāki ieinteresēti, kurus Māra apmācīja.

Pagājušā gadā **Māra Vārpa** bija atvedusi savu **ukeleli** un radās ļaudis, kas gribēja

to iemācīties spēlēt. Šogad apmācības turpinājās un pieci piedalījās ugunsкура uzvedumā.

Latviešu kāršu spēli **zolīti** apmācīja **Lilīta Matisone**. Pēcpusdienās varēja redzēt pusaudžus un citus dalībniekus ārpus Liepām un Ozoliem, uzsitot zolīti.

Nīkšana ir svarīga daļa no 3x3 nometnes dzīves. Kopējā dziedāšana vienmēr tuvina. Jaunieši sevišķi aizraujas ar dančiem tā, ka viss Saulgriežu lievenis rīb latviskū garā.

3x3 dibināšanas plāksne

Piektdienas vakarā pirms ugunsкура atklāja plāksni atzīmējot, ka 3x3 kustība sākusies šeit Garezerā 1981. gadā. Visas trīs šī gada nometnes vadītājas un Garezera prezidents Egons Kubuliņš apsveica 3x3 un tika nolasīts sveiciens no 3x3 dibinātājas Līgas Rupertes. Plāksne pagaidām piestiprināta pie Saulgriežu sienas.

Trīsreiztrīs rotu kalšanas “bleķu” ordenis

Šovasar ir otrreiz gadījies tā, ka saslimu ar COVID19 īsi pirms Rietumkrasta vasaras vidusskolas “Kursa” beigām un, nedrīkstēdams apdraudēt citus trīsreiztrīsniekus, no Sietlas lidoju tieši mājās (ar cieši pieguļošo N95 masku), nevis uz Garezeru. Mana piedalīšanās nometnē šogad ierobežojās, galvenokārt, uz dalīšanos ar saviem instrumentiem, bibliotēku un materiāliem.

Kopš pirmās Trīsreiztrīs nometnes 1981. gadā Garezerā, rotu meistari ir vairākkārt nomainījušies, kā jau var sagaidīt pa tik daudziem gadiem. Pirmie “Vecie bleķi” bija teiksmaini, diži gari kā Kļaviņu Juris, Pāriņu Saša, Olģerts Kutcers, un Grencionu Kārlis. Reizēm piediedrojās arī viesu meistari kā Edmunds Mednis, Aleksandrs Alunāns un Osvalds Grīns. Starp viesu meistariem un lektoriem no Latvijas var ieskaitīt “Rīgas bleķi” (Jāni Mikānu), “Zaļvarbleķi” (Daumantu

Kalniņu), “Bleķraci” (Gunti Zemīti) un “Liepajas bleķi” (Andri Grebi). Starp pirmajiem “Jaunajiem bleķiem” bija Spuru Lilita un Alfons Mednis. Par tādiem iecēla arī Astrīdi Otto un Daumantu Tomsonu. Vēl viena “Bleķīte” bija Rūtiņu Zinta. Pēteri aicinājām pulciņā pirms dažiem gadiem, un Markus ir mūsu visjaunākais “bleķis”. Lilita ātri vien uzdienēja līdz “Vecai bleķei un, vēlāk, līdz “Dižai rotu mātei”. Lilita jau daudzus gadus ir vadījusi mūsu rotkaļu komandu. Diemžēl viņu, mūsu vispieredzējušāko meistari, apgrūtina pasliktināta redze. Lilita jau pirms dažiem gadiem bija lūgusi man pārņemt stafeti no viņas, un, kaut arī es toreiz nomināli piekritu, man vēl bija grūti ticēt, ka es tiešām varētu godam izpildīt to, ko viņa tik veiksmīgi bija darījusi tik ilgu gadus. Man liekas, ka tikai pagājušo gadu pirmo reizi to īsti sapratu. Mēs ar Astrīdi esam dalījuši šos pienākumus, un viņa ir uzņēmusies vadīt ievirzi manā prombūtnē.

Paldies Lilitai, Astrīdei, Pēterim, Markusam un visiem dalībniekiem un uz redzēšanos nākamvasar!

A Rūtiņš

1993. g. Garezera 3x3 rotu kalšanas meistari. No kreisas: Kļaviņu Juris, Daumants Tomsons, Lilita Spure, Andris Rūtiņš, Alfons Mednis, Jānis Mikāns

Paldies 3X3 vadībai, kas deva iespēju mums citiem, kas nebijām nometnē, piedalīties folkloras ievirzē. Tiešām bija aizraujoši klausīties Valdi Muktupāvelu stāstām par folkloru dažādās kulturās, to vēsturi, attīstību un ietekmi uz pašreizējo dzīvi. Iedziļinājāmies dainās, dziedāšanā, mūzikas instrumentos, sevišķi koklēs, dejošanā un zīmēs. Valdis dalās ar savām plašajām zināšanām viegli saprotamā veidā.

Šī ievirze bija viena no vislabākajām manu daudzo 3X3 pieredzē, sākot ar pašu pirmo Garzerā pirms 45 gadiem, vairākās 3X3 Garzerā un Katskilos, ka arī Latvijā, Kalnos un Kaucmindē. 3X3 aug un attīstas gan Latvijā, gan latviešu kopienās visā pasaulē.

Kā Līga Ruperte reiz teica, "Latvietība nav viegla lieta.", un vēl piemetināja "kustība aug". Vērtības nododas no paaudzes uz paaudzi.

Paldies Garzera 3X3 par nesavtīgo darbu, ik gadus to tik labi plānojot un izveidojot!

Inta A. Rūtiņš

**Sevišķi pateicamies Latvijas
Republikas Kultūras ministrijai
par 3x3 nometnes atbalstu
ārzemēs.**

Kultūras ministrija

Visām 3x3 nometnēm ir kopēja mājas lapa— www.3x3.lv

Šogad 3x3 Garzerā bija 102 dalībnieki, ne visi pilnu laiku.

No kurienes šogad sanākuši mūsu dalībnieki? No 16 ASV štatiem, 6 no Kanādas un 3 no Latvijas.

41 no Minesotas
11 no Mičiganas
7 no Ilinoisas
5 no Aiovas
4 no Ohaijo, Kalifornijas un Viskonsīnas
3 no Mērilendas
2 no Džordžijas un Ziemeļkarolīnas
1 no Indiānas, Masačusetas, Ņujorkas,
Teksasas, Vašingtonas, Vermontas

Redakcija: Maira Bundža, Sams Knoch,
Rakstu autore (ja nav atzīmēts citādi): Maira Bundža

Foto: Maira Bundža, Kaspars Kalnītis, Māra Knoch, Sandija Linde, Lauris Rožkalns, Ilga Rūtiņa, Valters Siliņš, Māra Sīmanē, Maija Zaeska

Korektūra: Andris Rūtiņš, Elga Pone, Maija Zeska

